

- 2) W przypadku udzielenia na pytanie 1 a) odpowiedzi twierdzącej, czy używanie oznaczenia może zostać zakazane w Beneluksie na podstawie art. 5 dyrektywy 89/104 ⁽¹⁾ również wtedy, gdy towary opatrzone oznaczeniem są przeznaczone wyłącznie na wywóz (a) z terytorium Beneluksu lub (b) poza Unię Europejską i gdy na żadnym z tych obszarów nie mogą być one postrzeżone przez odbiorców, z wyjątkiem przedsiębiorstwa, w którym dokonano rozlewu?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie 2 [a] lub b)] odpowiedzi twierdzącej, jakie kryterium należy przyjąć w celu ustalenia naruszenia znaku? Czy jest nim sposób postrzegania oznaczenia przez konsumenta (przeciętnego, właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego) w Beneluksie (lub w Unii Europejskiej), który w okolicznościach niniejszej sprawy nie może zostać ustalony w inny sposób jak tylko teoretycznie lub abstrakcyjnie, czy też należy posłużyć się innym kryterium, na przykład sposobu postrzegania oznaczenia przez konsumenta w państwie, do którego towary są eksportowane?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-121/10)

(2010/C 134/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, L. Flynn, A. Stobiecka-Kuik, K. Walkerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie przyznania przez władze Republiki Węgierskiej pomocy państwa na zakup gruntów rolnych w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. ⁽¹⁾;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wydając zaskarżoną decyzję, Rada uchyliła decyzję Komisji wynikającą z projektu właściwych środków zawartych w pkt 196 wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym oraz z ich bezwarunkowego przyjęcia przez Węgry. Decyzja ta zobowiązywała Węgry do zakończenia dwóch istniejących programów pomocy, dotyczących zakupu gruntów rolnych do dnia 31 grudnia 2009 r. Pod pretekstem wyjątkowych okoliczności Rada zezwoliła Węgom na utrzymanie tych programów do czasu wygaśnięcia w dniu 31 grudnia 2010 r. wytycznych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym z 2007 r. Okoliczności przywołane przez Radę jako uzasadnienie decyzji w oczywisty sposób nie stanowią wyjątkowych okoliczności uzasadniających powziętą decyzję i nie uwzględniają decyzji Komisji w sprawie tego programu.

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności Komisja podnosi cztery zarzuty:

Po pierwsze, zdaniem Komisji Rada nie była uprawniona do działania na podstawie art. 108 ust. 2 akapit trzeci TFUE, ponieważ pomoc, na którą zezwoliła, była pomocą istniejącą, którą Węgry, przyjmując propozycję Komisji w sprawie właściwych środków zobowiązały się zakończyć przed upływem 2009 r.

Po drugie, Komisja twierdzi, że Rada nadużyła władzy, usiłując pozbawić skuteczności pozycję Komisji w zakresie środków wsparcia, które Węgry miały prawo utrzymać w mocy do końca 2009 r., ale nie dłużej, oraz pozwalając, aby środki te utrzymane w mocy do 2013 r.

Po trzecie, zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady lojalnej współpracy, która dotyczy państw członkowskich a także współpracy między instytucjami. Swoją decyzją Rada zwolniła Węgry z obowiązku współpracy z Komisją w zakresie właściwych środków przyjętych przez to państwo członkowskie w zakresie istniejącej pomocy na zakup gruntów rolnych w ramach współpracy ustanowionej w art. 108 ust. 1 TFUE.

Wreszcie, Komisja uważa, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, w zakresie w jakim uznała, że istnieją wyjątkowe okoliczności uzasadniające przyjęcie dozwolonego przez nią środka.

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 55